

זבחים צא

עניין: מוספי ראש חודש מקודשין משל שבת

שם משמאל מסעי תר"ע

פרי צדיק חנוכה אות כה

אפרים כי הפרי אלהים וגו'. ובודאי הקדושה שזכה
 מזר הש"ת היא יותר מקדושה שקנה בעמלו וכמ"ס
 (יומא לט.) אדם מקדש עולמו מעט מקדשין אותו הרבה.
 שהש"י מוכן ורואה להשפיע קדושה לחוכמים לקבל. ומ"מ
 יוסף מלידור היה חביב עליו בחי' מנשה ע"ס כי נשני
 וגו' מפני שזה זכה בעמלו וביגיעו ועדמ"ס (ב"מ לח.)
 אדם רואה בקב שלו מחציה קבין של חבירו. שאמרו
 מחציה קבין והול"ל מעשרה קבין לחפוש מספר שלם
 לטומא כנהוג. אך בא לרמז שהאדם רואה בקב שלו
 דהיינו מדה אחרונה קבלת של מ"ס אידי יראה כי
 שהאדם מברך א"ע במדת היראה יותר ממה שמשפיע
 לו הש"י מכל הט' מדות עד כ"ע מפני שאיט בעמלו
 וביגיעו. וזה הענין שמצינו דכ' והיה מידי חודש בחדשו
 ומידי שבת בשבתו הקדים חודש לשבת וכן כי לא חודש
 ולא שבת הקדים ג"כ חודש לשבת וביחזקאל כ' וזיוס
 השבת יפתח וזיוס החודש יפתח הקדים שבת לחודש.
 ובאמת לכאורה נראה שצריך להקדים קדושת שבת שהיא
 מזר הש"ס כש"נ לדעת כי חזי ה' מקדשכם והיא קדושה
 דקביעא וקיימא מו' ימי בראשית משא"כ קדושת החודש
 דשיראל הוא דקביע ליה. אמנם בגמ' (זבחים לא.)
 חשיב למוספי ר"ח מקודש עד מוספי שבת וכי רש"י
 הטעם דמקודשין משל שבת דאיכרי מועד ואיט מוכן
 וכי מפני שר"ח נקרא מועד יהא מקודש יותר משבת
 שקדשו הש"ת ונקרא שבת. אך לפי האמור מוכן שטראי
 מזר הש"י קדושת השבת מעולה יותר מקדושת החודש
 ולכן כ' וזיוס השבת יפתח וזיוס החודש יפתח דשם מודבר
 ממה שיפתח הש"ת. ובודאי קדושת השבת דקביעא
 וקיימא קודמת לקדושת החודש. אכן מזר ישראל קדושת
 החודש חביבה להן מפני דשיראל מקדשי ליה ואדם רואה
 בקב שלו וכו'. וע"כ כשמדבר מזר ישראל יבא כל בשר
 להשתחוות וגו' וכן לענין קבלת פני רבו שבגומות הקדים
 הכ' חודש לשבת שקדושת החודש חביב ומקודש יותר
 מזר ישראל מפני שבה מזרם ונקראו ענין קב שלו.
 ולכן לענין הקרבת המוספין שהוא מזר ישראל המקריבים
 חשיב למוסף ר"ח מקודש משל שבת. וזה ג"כ עומק
 כונת רש"י שכי' דאיכרי מועד. והיינו דשיראל קביע
 לה. וכו' ההדים יוסף בחי' מנשה לאפרים מעטם האמור

הכל ביד שמים וכן מיראה שמים. אך יעקב אש"ה
 שהיה שפל בעיניו כמס"נ קטמתי מכל החסדים וגו'
 ואי' מי יקום יעקב כי קטן הוא. חידש שאמר האלהים
 אשר החלכו אבותי לפניו. דהיינו שהם ביררו א"ע
 כשחולותם אברהם במדת האהבה ויחזק במדת היראה
 והפחד. האלהים הרועה אותי מעודי עד היום הזה. שעל
 עולמו אמר שאין לו מהשתדלותו כלום רק שהש"י מנהיגו
 ורושו. והכל הוא מהש"י אף מה שקונה בהשתדלות
 למראה עין ואין לו כלל קב שלו. ולכן הקדים הוא
 אפרים למנשה לפי ערך הקדושה שהש"ת משפיע
 מלמעלה הרבה יותר מהקדושה שנראה שקונה בעמלו
 ובאמת גם זה מזר הש"ת. והנה בזהר הקדוש

ובן גם חנוכה היה מזר הש"י. דמצינו גרות המקדש
 הוא בא והאיר לי (כמ"ס במ"ר בהעלותך) ואי
 בזמן הגם היה עיקר האור מהש"י. ורק הרעוהא דלכא
 היה מזר ישראל שרצו להדליק בשמן טהור ומסתמא
 כשמלאו פך שמן כשיעור לילה א' הדליקו באותו לילה.
 ואח"כ כשלא יהיה להם שמן טהור יהיה מותר בשמן
 טמא דטומאה הותרה בלכור (וכמו שהקי' הפני יהושע
 שבת) ואפי' אם לא היה מותר היו פטורין דאונס רחמנא
 פטריה. ואח"כ ביום הראשון כבר נעשה הגם שלא
 נחסר השמן בבוקר והיו הנרות מלאים או הפך היה
 מלא (כמ"ס הב"ש א"ח סי' תרט) והיה הגר מאיר
 ודולק רק מזר הש"י. וכן למי' הב"ש שמילקו השמן

הנה בזבחים (צ"א.) בבוא הש"ס למפשט
 תדיר ומקודש תדיר קודם מדמוספי
 שבת קודמין למוספי ר"ח ופרש"י מוספי ר"ח
 מקודשים משל שבת דאקרי מועד. ויש להבין
 הלא שבת היא שורש כל המועדות, שהוא
 מקודש מכולם, והיאך נאמר על מוספי ר"ח
 שמקודשים משבת. אך נראה שיש בכל אחד
 מה שאין בתבירו, ויש ג"כ בר"ח מעלה שאיננה
 בשבת. דהנה בשבת היא ועליית העולמות.
 וכמו כן בנשמת האדם ושמה מובהקת מאור
 קדושת שבת, אך בצאת השבת וכל העולמות
 חוזרין למקום שהיו בתחילה ממילא נפסק
 מהם אור קדושת שבת, וזה הטעם שמברכין
 על בשמים במוצ"ש, ורק ע"י הבדלה ממשיכין
 מעט הארה לימי החול כמבואר בסה"ק. אך
 ר"ח שהוא ממועדי הכנעה וכתוב (ישעי' נ"ב)
 אני את דכא אשכון, וע"כ נשמת האדם מקבלת
 את הקדושה במקום שהוא בלתי עלי', וע"כ
 אח"כ כעבור יום ר"ח אין הנשמה יורדת כלל,
 וע"כ נשארת בה הקדושה שקנתה מר"ח. עוד
 יש מעלה בר"ח מה שאין בשבת, דכל העוליות
 שבשבת הן בפנימיות העולמות כמבואר
 בכתבי האריז"ל, וע"כ הקדושה שאדם מקבל
 בשבת היא רק בפנימיות ולא בחיצוניות, אבל
 בר"ח שהקדושה היא מצד אני את דכא בכך
 הבחינות התחתונות שבאדם מה שהיא רק
 דכא יוכל לקבל הקדושה אפי' חיצוניות האדם
 אם הוא רק נכנע הוא מקבל קדושה. וע"כ
 איתא בפסיקתא שלעתידי ישראל יעלו לרגל
 בכל שבת ובכל ר"ח, ובר"ח שחל בשבת יעלו
 שתי פעמים אחת בשחרית ואחת במנחה
 ושהענינים יביאום יע"ש, והוא מחמת שיש
 בכל אחד מה שאין בחברו:

WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAH ANYTIME

ALL DAF

DAF YOMI PORTAL

KOL HALASHON